

[Miljøministeren]

for slet ikke at tale om egentlige helårshoteller.

Hermed sluttede spørgsmålet.

9) Til *miljøministeren* af:

Waldorff (VS):

»Hvilke konsekvenser agter ministeren at drage af miljøankenævnets underkendelser af miljøstyrelsens afgørelse i PVC-sagen fra Skælskør?«

(Spm. nr. 175).

Skriftlig begrundelse.

Afgørelsen fra miljøankenævnet er et klart eksempel på, hvordan industriens pression over for de statslige myndigheder forhindrer en rimelig administration af miljølovgivningen.

Ankenævnets ja til en PVC-fabrik ved Skælskør vil – selv om den ikke bliver bygget – betyde en godkendelse af princippet om, at enhver tvivl om, hvor farlig en bestemt produktion kan være, skal komme industrien til gode.

Altså endnu en understregning af, at der skal lig på bordet, inden der bliver grebet ind.

Waldorff (VS):

Miljøstyrelsen har to gange afgjort, at der ikke måtte bygges en PVC-fabrik ved Skælskør. Begrundelsen har været og er, at en PVC-fabrik udgør en klar risiko for kræftdødsfald, en risiko, der både omfatter de arbejdere, som skal arbejde på fabrikken, og den omkringboende befolkning. Nu er de arbejdere, som skal arbejde på fabrikken, ikke omfattet af miljølovgivningen, men af en anden lov, som heller ikke giver mulighed for at foretage sig noget. I miljøstyrelsens begrundelse er det især vigtigt, at det slås fast, at det ikke er muligt at fastsætte grænseværdier, som sikrer, at en sådan PVC-produktion kan foregå risikofrit. Det er vigtigt, at det slås fast, at den usikkerhed, der er til stede med hensyn til risiko ved en PVC-produktion, må komme miljøet og den omgivende befolkning til gode. Det er et meget vigtigt princip at få slået fast.

Miljøankenævnet har to gange omstødt miljøstyrelsens beslutning. Første gang var en

indirekte omstødelse, idet man sendte afgørelsen tilbage til miljøstyrelsen med en række snørklede juridiske begrundelser. Anden gang – her for nylig – har miljøankenævnet afgjort sagen sådan, at der nu kan opføres en PVC-fabrik ved Skælskør.

Realiteten ser ud til at være, at der faktisk ikke bliver bygget en sådan PVC-fabrik, men alligevel er der altså presset en afgørelse igennem, og dér må man jo spørge: hvorfor er der så det? Dér må man især se på den rolle, som Industrirådet har spillet i forbindelse med denne fabrik. Langt hen ad vejen kørte Industrirådet en meget lav profil, fordi der var forskellige kapitalinteresser involveret i afgørelsen, hvoraf én, som var imod fabrikken, var ret direkte repræsenteret i Industrirådet. Men efter miljøstyrelsens afgørelse skiftede sagerne noget. Nu var Industrirådet helt oppe på mærkerne for at sikre, at miljøstyrelsens afgørelse blev omstødt, og det skyldes jo netop, at der var truffet en beslutning, som havde principiel betydning, nemlig den, at en berettiget tvivl, og her en særdeles velbegrunder tvivl, må komme miljøet og befolkningen til gode. For store dele af befolkningen er det også en afgørelse, som er i overensstemmelse med de intentioner, som ligger i miljøbeskyttelseslovgivningen. Det må Industrirådet naturligvis reagere imod.

Jeg vil gerne høre, hvilke konsekvenser af miljøankenævnets afgørelse ministeren vil drage, om ministeren vil gøre det klart i miljøbeskyttelsesloven, at man skal tage dette hensyn, gående ud på, at tvivl omkring en given produktion må komme miljøet og befolkningen til gode.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Som bekendt er miljøankenævnet højeste administrative instans i sager om godkendelse af virksomheder efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 5. Nævnet er i sin behandling af sådanne sager uafhængigt af instrukser, og jeg mener derfor ikke, det vil være rigtigt at gå ind i en nærmere drøftelse af ankenævnets afgørelse.

Miljøankenævnet har nu truffet den endelige administrative afgørelse i PVC-sagen. Ankenævnet skal i sådanne sager efterprøve miljøstyrelsens afgørelse og kan i givet fald ændre den.